

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 212.831 van 28 april 2011
in de zaak A. 196.338/XIV-32.165**

In zake : de STAD ANTWERPEN, vertegenwoordigd door
 het college van burgemeester en schepenen
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Christophe Coen
 kantoor houdende te 2018 Antwerpen
 Mechelsesteenweg 210a
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

Mohammadi GHARDA
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Jan De Lien
kantoor houdend te 2018 Antwerpen
Broederminstraat 38
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 20 april 2010, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 40.777 van 25 maart 2010 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 5607 van 5 mei 2010 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verzoekende partij heeft een toelichtende memorie ingediend.

Auditeur Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De verzoekende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 16 maart 2011 om 10.45 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Sarah De Vries, die loco advocaat Christophe Coen verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Annick Haegeman, die loco advocaat Jan De Lien verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste Auditeur Marijke Sterck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verweerder dient op 24 juli 2009 een aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, met name als echtgenoot van een Belgische onderdane. Op dezelfde dag beslist de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen om de aanvraag niet in overweging te nemen.

De verweerder tekent op 20 augustus 2009 tegen die weigeringsbeslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Met een arrest van 25 maart 2010 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de voormelde weigeringsbeslissing. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Enig middel

4. De verzoekende partij werpt een enig middel op, dat luidt als volgt:

“Schending van artikel 41 Grondwet, de bevoegdheidsverdelende regels tussen Gemeenschappen, Gewesten en Federale Staat, schending van artikel 6 VIII, 1° van de Bijz. wet van 8 augustus 1980 tot hervorming van de instellingen en schending van artikel 45 van het K.B. van 08/10/1981.

Het arrest van 25 maart 2010 schendt de aangehaalde grondwetsbepaling, de bevoegdheidsverdeling tussen Gemeenschappen, Gewesten en federale Staat, artikel 6 VIII van de bijzondere wet van 8/8/1980, artikel 45 van het K.B. van 08/10/1981.

Doordat in het arrest wordt gesteld dat de ambtenaren van de dienst vreemdelingenzaken onbevoegd zijn om een beslissing te treffen op grond van artikel 45 van het KB van 8/10/1981 daar de Burgmeester als enige bevoegd zou zijn en dit zowel op grond van artikel 64§1 Gemeentedecreet die de bevoegdheid van de burgemeester inzake bepaalt als op grond van artikel 1 van de Nieuwe Gemeentewet;

Terwijl, zelfs indien de gewesten grotendeels bevoegd zijn voor organieke wetgeving voor de gemeenten, enkel de federale overheid bevoegd is om de organen, zelfs organen van gewestelijke of lagere besturen, aan te duiden om beslissingen te treffen of te betekenen in de wetgeving m.b.t. toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen daar de bevoegdheid inzake vreemdelingen een exclusieve federale bevoegdheid is en artikel 64 van het gemeentedecreet in dezer dan ook geen toepassing kan vinden, en trouwens de bevoegdheid van de ambtenaren van de dienst vreemdelingenzaken blijkt uit de vreemdelingenwet van 15/12/1980 en haar uitvoeringsbesluiten.

Het arrest haalt onterecht het Gemeentedecreet aan als toepasselijke regelgeving en schendt dan ook de aangehaalde wetsbepalingen.

Het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is dan ook in strijd met de gemeentelijke autonomie zoals vervat in artikel 41 van de Grondwet.

Toelichting

De bevoegdheid inzake vreemdelingenwetgeving is een exclusieve federale bevoegdheid (M. VAN DE PUTTE en J. CLEMENT, *De bevoegdheidsverdeling in het federale België, deel 8 Het Migrantenbeleid*, Brugge, 2000, p. 22, n° 28).

Het administratief rechtscollege verwijst in het bestreden arrest naar wetgeving, met name artikel 64 Gemeentedecreet, die in casu niet van toepassing is en miskent aldus de aangehaalde rechtsbepalingen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen baseert zich in het arrest van 25 maart 2010 op een verkeerde rechtsgrond om te concluderen dat er geen mogelijkheid bestaat tot delegatie van bevoegdheid aan een gemeenteambtenaar.

Reeds verschillende arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hebben zich in dezelfde interpretatie van de bevoegdheid van de gemeenteambtenaren uitgesproken. Hierdoor heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een dusdanige interpretatie gegeven aan de Nieuwe Gemeentewet (artikel 1) dat de ambtenaren van de gemeentelijke vreemdelingendienst onbevoegd zijn om de door de verwerende partij aangevochten beslissing van concluant te treffen.

Zo ondergeschikt aanvaard zou worden dat het Gemeentedecreet wel toepasselijk zou zijn dan schendt dit de bevoegdheidsverdelende regels tussen federale staat en gewesten.

Uit al deze bepalingen blijkt dat de betrokken ambtenaar van het gemeentebestuur bevoegd waren om de beslissing te treffen en te betekenen. In casu werd een beslissing tot niet inoverwegingneming van een aanvraag voor een verblijfskaart op grond van 45 van het KB Vreemdelingen genomen.

Het bestreden arrest vermeldt dat er is vastgesteld dat de betrokken gemeentambtenaar op het ogenblik van de ondertekening niet bevoegd was om een beslissing tot niet- inoverweging te nemen.

Artikel 45 van de KB Vreemdelingen bepaalt duidelijk dat dergelijke beslissingen worden genomen door het gemeentebestuur.

Alleen al uit de parlementaire voorbereidingen bij de Wet van 15/12/1980 mag blijken dat de ambtenaren van het gemeentebestuur bevoegd zijn om zulke beslissingen te treffen en te betekenen. In het wetsontwerp van de Wet van 15/12/1980 wordt de "burgemeester" 3 keer vermeld, waarvan één keer duidelijk: "de burgemeester of zijn gemachtigde" (Parl. Voorb. 51-2845/001, p. 69, 100 en 149), er wordt 10 keer gesproken van "het gemeentebestuur" (Parl. Voorb. 51-2845/001, p. 29, 82, 89, 90, 126, 135 en 136) en 2 keer spreekt men van "de gemeente" (Parl. Voorb. 51-2845/001, p. 70; bijvoorbeeld: "voor zover de gemeente niet weigert de aanvraag in ontvangst te nemen").

Het verslag namens de commissie voor binnenlandse zaken bij voormelde Wet (Parl. Voorb. 51-2845/003) spreekt zelfs niet over "de burgemeester", maar enkel over "het gemeentebestuur".

Uit de bewoordingen van het wetsontwerp en het verslag van de commissie kan aldus duidelijk besloten worden dat het hier geenszins om een exclusieve bevoegdheid van de burgemeester gaat, maar integendeel een bevoegdheid van de gemeentelijke administratie, waartoe de betrokken ambtenaren bijgevolg wel degelijk behoren, en er dus bijgevolg sprake is van delegatie van bevoegdheid.

Verder spreekt art. 25 e.v. K.B. 08/10/1981 over de formaliteiten die het gemeentebestuur dient te vervullen. Art. 25/2, § 3 bijvoorbeeld zeer duidelijk stelt dat de burgemeester of zijn gemachtigde beslist tot het niet in overweging nemen van de aanvraag.

Er dient dan ook geenszins enige andere expliciete machtiging voorhanden te zijn.

Dit betekent dat ook de wetgever met het begrip "gemeentebestuur" de gemeentelijke administratie bedoelt. Anders kan niet gezien worden hoe de Wet moet worden toegepast. Het is namelijk niet mogelijk voor te houden met de voorgeschreven werkwijze dat geen ambtenaar maar een orgaan van de gemeente (bv. burgemeester, college van burgemeester en schepenen, gemeenteraad) bevoegd zou zijn om in het kader van de Wet van 15/12/1980 een beslissing te treffen.

De uitdrukking "gemeentebestuur" verwijst dan ook naar het bureau vreemdelingenpolitie van de gemeente, in casu de Dienst Vreemdelingenzaken van de stad Antwerpen, district Antwerpen.

De betrokken ambtenaar was dan ook wel degelijk bevoegd om de beslissing van 24 juli 2009 te nemen.”.

5. De verzoekende partij voegt in de toelichtende memorie het volgende toe:

“Het arrest van 25 maart 2010 schendt namelijk artikel 41 van de Grondwet, de bevoegdheidsverdelende regels tussen Gemeenschappen, Gewesten en Federale Staat, van artikel 6 VIII, 1° bijz. wet van 8 augustus 1980 en schending van artikel 45 van het KB van 08/10/1981

Aangaande de bevoegdheid van de gemeentelijke vreemdelingendienst om de beslissing van 17 augustus 2009 te nemen op grond van artikel 45 van het KB Vreemdelingen dient opgemerkt te worden dat uit het arrest van 25 maart 2010 blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich uitsluitend steunt op de bepalingen van het gemeentedecreet om tot de onbevoegdheid te besluiten, meerbepaald op artikel 64 §1 van het gemeentedecreet.

De stelling dat het gemeentedecreet dient toegepast te worden, desondanks het feit dat de bevoegdheid inzake vreemdelingenwetgeving een exclusief federale bevoegdheid is, is onjuist. Aangezien de federale wetgever als enige bevoegd is om aan te duiden welke organen, zelfs van gewestelijke of gemeentelijke besturen, bevoegd zijn om beslissingen te treffen of te betekenen aangaande de wetgeving m.b.t. de toegang tot het gebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen omwille van de exclusief federale bevoegdheid, ook al zijn de gewesten grotendeels bevoegd voor organieke wetgeving voor de gemeenten, kan het gemeentedecreet geen toepassing vinden.

De bevoegdheid van de ambtenaren van de dienst vreemdelingenzaken blijkt trouwens eveneens uit de Vreemdelingenwet zelf en haar uitvoeringsbesluiten.

In een andere gelijkaardige zaak (G/A 193.558 / XIV — 31.290) is er thans ook een auditeursverslag voorhanden en daarin wordt gesteld dat de term "gemeentebestuur" zoals gehanteerd door de federale wetgever dient geïnterpreteerd te worden zoals bepaald in het gemeentedecreet. Deze stelling kan evenmin gevolgd worden daar de decreetgever geenszins de federale wet kan interpreteren. De voorbereidende parlementaire werken alsook het woordgebruik in de vreemdelingenwet en uitvoeringsbesluiten, duiden evenwel aan dat de term gemeentebestuur verwijst naar de ambtenaren van de gemeentelijke administratie.

Bij gebrek aan een concrete omschrijving van het begrip 'gemeentebestuur' in artikel 45 van het KB van 08/10/1981 dient hieraan een interpretatie te worden gegeven die de ratio legis van het KB volgt.

Zoals reeds aangehaald in het verzoekschrift tot cassatie geeft artikel 25 e.v. van het KB van 08/10/1981 overzicht van de formaliteiten die het gemeentebestuur moet vervullen. Artikel 25/2 §3 stelt zeer duidelijk dat de burgemeester of zijn gemachtigde beslist tot het niet in overweging nemen van de aanvraag.

Verzoekster volhardt dan ook in haar stelling dat de invulling van het begrip 'gemeentebestuur' in artikel 45 van het KB dient te worden gekwalificeerd als de 'gemeentelijke administratie' of het 'bureau vreemdelingenpolitie van de gemeente', in casu de Dienst Vreemdelingenzaken van de Stad Antwerpen, district Antwerpen.

Hiervoor baseert verzoekster zich op tal van argumenten:

1. In verschillende bepalingen uit het K.B. zelf blijkt reeds dat met het begrip 'gemeentebestuur' wel degelijk een gemeenteamtenaar wordt bedoeld.

a. Artikel 51 K.B. 08/10/1981.

Inzake gezinshereniging is het zo dat familieleden van een Belg die zelf geen EU-burger zijn zich op grond van artikel 52§ 1 van het KB Vreemdelingen aanmelden bij 'de gemeente' om een verblijfskaart aan te vragen d.m.v. een bijlage 19ter. In deze gevallen worden de vreemdelingen pas in het wachtregister ingeschreven na een positieve woonstcontrole.

Uit artikel 51 van het K.B. blijkt dat, voor wat betreft familieleden die wél EU- burger zijn, de familieleden zich ook bij 'de gemeente' aanmelden en na voorlegging van het bewijs van EU-burgerschap onmiddellijk, zonder voorafgaande woonstcontrole, worden ingeschreven in het wachtregister en meteen een bijlage 19 afgeleverd krijgen.

“(…) In dit geval wordt de betrokkene onmiddellijk in het bezit gesteld van een verklaring van inschrijving overeenkomstig bijlage 8. Het gemeentebestuur maakt een kopie van dit document, vergezeld van de bewijzen bedoeld in artikel 50, § 2, zonder verwijl over aan de gemachtigde van de minister. (...)”

Ook al gaat het om 2 verschillende procedures, de gebruikte begrippen zijn dezelfde. Ook hier spreekt het K.B. over 'het gemeentebestuur' en 'de gemeente'.

In de procedure voor de familieleden die zelf geen EU-burger zijn heeft de regelgever duidelijk gespecificeerd dat deze handeling meteen dient te gebeuren.

Daar de Burgemeester, noch een orgaan van de gemeente, op elk moment van de dag ter beschikking staat om vreemdelingen in het wachtregister in te schrijven, weze het duidelijk dat er dus met de 'gemeente' en 'het gemeentebestuur' de gemeentebtenaar wordt bedoeld.

Anders kan, zoals reeds gesteld in het cassatieberoep, niet worden ingezien hoe de reglementering anders zou moeten worden toegepast.

b. Artikel 52 § 4 van het K.B. van 08/10/1981.

Eveneens blijkt uit artikel 52 van het K.B. zelf dat ook de regelgever niets anders bedoeld heeft dan met 'het gemeentebestuur', de gemeentebtenaar te bedoelen.

Aangezien het attest van immatriculatie wordt verleend in afwachting van de verblijfskaart die wordt aangevraagd door bijlage 19ter, dient hieronder te worden verstaan dat het attest van immatriculatie een voorlopige verblijfstitel is, welke dus meteen dient te worden verleend aan de vreemdeling zodat hij hierover meteen kan beschikken. Een dergelijk precair verblijfsrecht is waardeloos als men hiervoor eerst nog bij een andere gemeentelijke instantie terecht moet die niet dagelijks ter beschikking is (burgemeester, college van burgemeester en schepenen of de gemeenteraad). Het weze dan ook duidelijk dat de gemeentebtenaar ('het gemeentebestuur') in kwestie het attest van immatriculatie afgeeft. In een grootstad als Antwerpen worden dagelijks tientallen beslissingen genomen in verband met vreemdelingenrecht. Het is nogal absurd om te suggereren dat de burgemeester hiervoor constant zou moeten aanwezig zijn om deze verplichtingen zelf te voldoen.

c. Artikel 119 K.B. 08/10/1981.

"Art. 119. Telkens wanneer het gemeentebestuur zich in de onmogelijkheid bevindt om onmiddellijk over te gaan hetzij tot inschrijving van de vreemdeling die zich aanmeldt, hetzij tot afgifte van de verblijfs- of vestigingsvergunning of van om het even welk verblijfsdocument, dient het een document overeenkomstig het model van bijlage 15, af te geven. Dit document levert het bewijs dat de vreemdeling zich bij het gemeentebestuur heeft

aangemeld en dekt voorlopig zijn verblijf; de geldigheidsduur ervan mag de (vijfenveertig dagen) niet overschrijden."

Uit de volledige tekst van het KB blijkt duidelijk dat de verschillende termen "gemeentebestuur, gemachtigde van de burgemeester, gemachtigde van de gemeente" wijzen op de gemeenteambtenaren bevoegd voor vreemdelingenzaken.

2. Ook uit andere bronnen van het federale Vreemdelingenrecht blijkt dat de interpretatie van het 'gemeentebestuur' dient geduid te worden als een ambtenaar van de gemeentelijke administratie.

Uit de parlementaire voorbereidingen, meer bepaald uit het wetsontwerp van de Vreemdelingenwet, waarin nergens sprake is van een exclusieve bevoegdheid van het College van Burgemeester en Schepenen, maar er wordt verwezen naar 'de burgemeester of zijn gemachtigde', 'het gemeentebestuur' of 'de gemeente'. (Parl. Voorb. 51-2845/001, p. 29, 69, 70, 82, 89, 90, 100, 126, 135, 136, 149).

Eveneens de commissie voor binnenlandse zaken spreekt niet van een interpretatie zoals verweerster stelt, maar spreekt enkel van 'het gemeentebestuur' (Parl. Voorb. 51-2845/003).

"Het volstaat een aanvraag te richten tot het gemeentebestuur van de verblijfplaats. Deze dient uiteraard vergezeld te gaan van de nodige bewijsstukken waaruit kan afgeleid worden dat men aan de gestelde voorwaarden voldoet. Het gemeentebestuur zal een ontvangstbewijs afleveren indien de aanvrager tot een verblijf van onbeperkte duur is gemachtigd en zijn identiteit is vastgesteld" (Parl. Voorb. 51-2845/003- pag. 6)

"Zoals thans reeds het geval is, moet een EU-burger die naar België komt voor een kort verblijf zijn aanwezigheid melden bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft. Die formaliteit geldt niet voor wie in een hotel verblijft." (Parl. Voorb. 51-2845/003- pag. 10).

Uit al deze bepalingen blijkt dat de betrokken ambtenaren van de gemeentelijke administratie bevoegd waren om de beslissingen te treffen en te betekenen.

Het middel is dan ook gegrond."

Beoordeling

6.1. De verzoekende partij zet niet uiteen hoe artikel 41 van de Grondwet zou zijn geschonden. Het mag niet aan de Raad van State worden overgelaten om dit zelf te onderzoeken. Het enige middel is in die mate niet-ontvankelijk.

6.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft met het bestreden arrest de wettigheid beoordeeld van een beslissing van 24 juli 2009, ondertekend door de "gemachtigde" van de burgemeester van de stad Antwerpen, waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf van de verweerder niet in overweging is genomen.

Artikel 45 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenbesluit) luidt als volgt:

“De aanvraag van vreemdelingen die een beroep wensen te doen op de bepalingen van dit hoofdstuk maar noch hun burgerschap van de Unie kunnen bewijzen overeenkomstig artikel 41, eerste lid, van de wet, noch hun familieband overeenkomstig artikel 44, wordt niet in overweging genomen. Het gemeentebestuur geeft kennis van deze beslissing door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies. Zij ontvangen geen bijlage 19 of 19ter.”.

Volgens de verzoekende partij zou het begrip “gemeentebestuur” in de voornoemde bepaling moeten worden begrepen als “het bureau vreemdelingenpolitie van de gemeente, in casu de Dienst Vreemdelingenzaken van de stad Antwerpen”, waaruit zou volgen dat de betrokken ambtenaar bevoegd zou zijn geweest om de aanvankelijk bestreden beslissing te nemen.

Het begrip “gemeentebestuur” is echter een algemeen begrip dat alle organen van de gemeente omvat en dat derhalve telkens slaat op het orgaan dat, hetzij op grond van een bijzondere bepaling hetzij op grond van een algemene bepaling, bevoegd is. Het gebruik van het woord “gemeentebestuur” in artikel 45 van het Vreemdelingenbesluit betekent dus niet dat een ambtenaar van de gemeente bevoegd is om de in die bepaling bedoelde beslissingen te nemen.

De verzoekende partij verwijst vruchteloos naar een aantal andere bepalingen van het Vreemdelingenbesluit. Zo heeft artikel 51 van het Vreemdelingenbesluit slechts betrekking op het overmaken van een kopie en van bewijzen aan de minister. Artikel 52, § 4, van hetzelfde besluit heeft betrekking op het overmaken van een aanvraag aan de minister en artikel 119 heeft betrekking op de afgifte van een document dat het voorlopig verblijf dekt. Die handelingen kunnen echter niet worden gelijkgesteld met de in artikel 52, § 3 bedoelde beslissingsbevoegdheid. Bovendien bevat het Vreemdelingenbesluit meerdere bepalingen waarin aan “de gemachtigde van de burgemeester” de bevoegdheid wordt gegeven om welbepaalde handelingen te stellen. Het valt niet in te zien waarom in het Vreemdelingenbesluit twee verschillende begrippen worden gehanteerd - enerzijds gemeentebestuur en anderzijds gemachtigde van de burgemeester - wanneer daarmee dezelfde persoon zou worden bedoeld.

Het enige middel is in die mate ongegrond.

6.3. Nu in de vreemdelingenwetgeving zelf geen bepaling wordt gevonden waaruit de bevoegdheid van een gemeentelijk ambtenaar kan worden afgeleid, moet die eventuele bevoegdheid aan de Nieuwe Gemeentewet dan wel aan het Gemeentedecreet worden getoetst.

Een beslissing betreffende een aanvraag om machtiging tot verblijf, zoals te dezen, heeft betrekking op de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van een vreemdeling. Vermits dergelijke beslissing een zeker politieel karakter heeft, moet de bevoegdheid van de steller ervan aan artikel 133 van de Nieuwe Gemeentewet worden getoetst. Hoewel in het bestreden arrest enkel naar het Gemeentedecreet wordt verwezen, komt, zoals hierna zal blijken, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tot hetzelfde besluit als hetgeen uit de toepassing van artikel 133 van de Nieuwe Gemeentewet zal blijken, met name de onmogelijkheid van delegatie aan een ambtenaar en derhalve de onwettigheid van de beslissing van die ambtenaar. Het toetsen aan artikel 64 van het Gemeentedecreet en niet aan artikel 133 van de Nieuwe Gemeentewet kan derhalve niet tot cassatie van het bestreden arrest leiden.

Artikel 133 van de Nieuwe Gemeentewet bepaalt inzake de bevoegdheden van de burgemeester het volgende:

“(…)

Hij is in het bijzonder belast met de uitvoering van de politiewetten, de politiedecreten, de politieordonnanties, de politieverordeningen en de politiebepalingen. Hij kan echter onder zijn verantwoordelijkheid zijn bevoegdheid geheel of ten dele overdragen aan één van de schepenen.

(…)”.

Die bepaling voorziet enkel de mogelijkheid om de bevoegdheid van de burgemeester inzake de uitvoering van politiewetten of -besluiten aan een schepen over te dragen, dus niet aan een ambtenaar. In ieder geval blijkt te dezen, zoals ook in het bestreden arrest wordt vastgesteld, geen delegatie voorhanden te zijn. Het enige middel is in die mate ongegrond.

6.4. Voor zover de kwestieuze beslissing toch, zoals de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met het bestreden arrest heeft gedaan, aan artikel 64, § 1, van het Gemeentedecreet zou worden getoetst, luidt die bepaling als volgt:

“Behoudens zijn bevoegdheden inzake de uitvoering van de politiewetten, politiedecreten, politieverordeningen, politiereglementen en politiebepalingen, inzake de bestuurlijke politie op het grondgebied van de gemeente en inzake dringende politieverordeningen, is de burgemeester bevoegd voor de uitvoering van de wetten, de decreten en de uitvoeringsbesluiten van de federale overheid, het gewest of de gemeenschap tenzij die bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander orgaan van de gemeente is opgedragen.”.

Ook indien toepassing van artikel 64 van het Gemeentedecreet zou moeten worden gemaakt, blijkt uit deze bepaling dus de principiële bevoegdheid van de burgemeester “tenzij die bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander orgaan van de gemeente is overgedragen”. Hierboven is reeds vastgesteld dat dergelijke overdracht niet in het Vreemdelingenbesluit is voorzien. Een ambtenaar als dusdanig kan trouwens niet als “een orgaan van de gemeente” worden beschouwd, zodat een delegatie (waarvan het bestaan overigens niet wordt aangetoond) in die zin niet mogelijk lijkt te zijn.

Waar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de bij hem bestreden beslissing niet aan artikel 133 van de Gemeentewet heeft getoetst, kan deze vaststelling echter niet tot cassatie van het bestreden arrest leiden, vermits de toetsing aan artikel 64, § 1, van het Gemeentedecreet tot dezelfde conclusie heeft geleid, met name dat de burgemeester bevoegd is om de voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bestreden beslissing te nemen en dat geen delegatie aan een ander orgaan is gegeven. Het enige middel is in die mate, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt de vordering.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van achtentwintig april tweeduizend en elf, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

André Beirlaen